

— Моето условие е непоколебимо, — казахъ азъ. — Азъ съмъ по-близо отъ васъ къмъ окончателния завършекъ на откритието, работата ще се разтури, следователно, а при това азъ, както и вие двамата, съмъ заинтересуванъ пръвъ да излѣза на сцената. Това азъ ще направя, ако вие не се съгласите на моето условие.

— Азъ съмъ въ ржцетѣ ви, — повтори Люинъ. — Когато документа бжде готовъ, ще го подпиша.

— А сега, — каза г-жа Кресъ, приближавайки къмъ мене и отмахвайки отъ челото си непослушнитѣ кждрици коса, — вие ще ни дадете дума да дойдете въ Корнвалисъ, нали, г-нъ Джаилкрисъ?

— Разбира се, — отговорихъ азъ, — и колкото по-скоро, толкова по-добре. Съ тази работа трѣбва да се свърши, защото не трѣбва да губимъ време напразно. Азъ мога да отида въ Корнвалисъ вдруги день и да донеса съ себе си текста на условията.

— Превъзходно, — каза г-жа Кресъ, — ние ще заминемъ тази вечеръ. . . Много сме ви благодарни. Ето нашия адресъ.

Тя измъкна визитната си картичка и написа необходимитѣ указания на обратната ѝ страна.

— Нашето мѣстожителство се нарича Кестлъ-Люинъ, — каза тя. — То е разположено на брѣга на морето, близо до Кромъ-Ешъ. Мѣстността наоколо е дива, но тукъ има великолепенъ изгледъ и чудни склади. Най-близката станция е Кромъ-Ешъ. Ние ще изпратимъ за васъ нашия фойтонъ, той ще ви докара право въ Кестлъ-Люинъ.

— Елате съ сутрешния влакъ, — каза Люинъ, — въ тоя случай вие можете да поспите къмъ обѣдъ, ако желаете. Влакътъ трѣбва отъ Паддингтонъ въ 5 часа и 50 м. сутринъта. Много съжалявамъ, че ви принуждаваме на такава далечно пжтешествие.

— Моля, не говорете това! Азъ съмъ привикналъ да ходя по Англия, и нѣколко часа возене по влака нѣма за мене значение.

— И така, ние ви чакаме вдруги день, — каза г-жа Кресъ. — Повтарямъ, много сме ви благодарни. Азъ съмъ увѣрена, че вие нѣма да се разкаете, загдето се съгласихте да ни помогнете.

Тя ми подаде ржка и нейнитѣ гължбови очи ме погледнахъ проницателно. Азъ отново бѣхъ поразенъ отъ нейната прилика съ друго лице, което нѣкъде съмъ виждалъ. Где и кога съмъ видѣлъ този погледъ? Азъ ѝ поехъ ржката и подиръ нѣколко минути моитѣ гости си отидоха.

Следъ това излѣзохъ отъ кжци, за да се посъветвамъ съ довѣреника си и да му разкажа интересния случай. Той обеща да ми напише условие и ме помоли да бжда предпазливъ и да не се увличамъ твърде много.

А. Т. Мидъ

Въ надпредварване съ слънцето

(Преведе Йосифъ Сжбевъ) (3)

— Нѣма съмнение, че тѣзи хора сж учени ентузиастисти, — казахъ азъ. — Цѣлата работа, споредъ мене, се свежда тукъ къмъ успѣха и славата и азъ не мога да направя нищо по-добро отъ това, да действувамъ заедно съ тѣхъ.

Г-нъ Крайвенеръ ми даде дума, че условието ще бжде вечеръта у мене и азъ трѣгнахъ за дома.

На другия день се заехъ съ приготовленията за пжтуването въ Корнвалисъ, а сутринъта, на следващия день, взехъ влака, идещъ отъ Паддингтонъ, за да отида въ Кромъ-Ешъ. Бѣше вече на края на октомврий и затова, щомъ влака се приближи къмъ брѣга, вѣтърътъ все по-силно и по-силно духаше отъ морето. Азъ много обичамъ есенния изгледъ на природата, затова, отворихъ прозореца на купето и показахъ отъ него главата си, за да подишамъ свежия морски въздухъ.

III.

Въ Кромъ-Ешъ пристигнахъ между 5 и 6 часа вечеръта. Настжпваше вече здрачъ и дъждъ се лѣеше като изъ ведро. Това бѣше уединена малка станция и азъ бѣхъ единствения пжтникъ, който слѣзохъ на нея. Чакаше ме вече красива карета, съ 2 мѣста, запретната съ чифтъ коне. Видѣхъ въ нейното прозорче красивата главичка на г-жа Кресъ, която внимателно гледаше наоколо.

— Ето ви и васъ! Колко е хубаво! — каза тя. Азъ решихъ сама да излѣза да ви посрещна. Влѣзте! Нарочно дойдохъ съ карета, защото нощъта е доста бурна.

Ние ще ходимъ далече, десетъ мили. . . Надѣвамъ се, че нѣмате нищо противъ моето общество.

Побързахъ да я увѣря, че ми е много драго и заехъ мѣсто до нея. Имайки намѣрение да се върна на следващия день дома, азъ донесохъ съ себе си само куфарчето, което предадохъ на кочияша и ние трѣгнахме.

За да стигнемъ до Кестлъ-Люинъ, който се намираше настрана отъ пжтя, трѣбваше да вървимъ край брѣга; при това вѣтърътъ толкова се усили, че конетѣ бѣгахъ срещу него съ трудъ. Пжтя бѣше на много мѣста неравенъ, лошъ и ако конетѣ бѣха други, послаби, тѣ не единъ пжтъ биха се изложили на опасността да си изкълчатъ краката, обикаляйки разнитѣ ями и неравности на брѣга.

Вървѣхме повече отъ часъ и мракътъ ни обвиваше дълго още, докато стигнахме до Кестлъ-Люинъ. Но, ето че влѣзохме, най-после, въ голѣма

алея и конетѣ се понесоха напредъ; скоро нашиятъ фойтонъ направи остъръ завои и азъ видѣхъ предъ себе си старо, низко здание съ зжбчатъ покривъ и градина на единия му край. Стигнахме до портата; насрѣща ни, по стълбата, се затича слуга, отвори вратата на каретата и помогна на г-жа Кресъ да излѣзе отъ нея.

— Погрижете се вешитѣ на г. Джаилкрисъ да се отнесатъ въ неговата стая, — каза г-жа Кресъ, — и предайте, моля, на вашия господаръ и на г-нъ Люинъ, че ние вече дойдохме. Тукъ, заповѣдайте, г-нъ Джаилкрисъ!

Тя ме въведе въ квадратна, низка зала, стенитъ на която бѣха украсени съ разни ловджийски трофеи. Подътъ бѣше джбовъ, неравенъ и тъменъ отъ времето. Вѣпрѣки че вечеръта не бѣше никакъ студена, въ камината горѣше голѣмъ огънь, който така весело трещѣше, че азъ неволно приближихъ до него.

Отъ 1 октомврий до 1 май азъ никога не позволявамъ да гасятъ огъня, — каза младата хазяйка, приближавайки до огъня и потривайки ржцетѣ си. — Азъ ви казахъ вече, г. Джаилкрисъ, че това мѣсто е уединено и ние се стараемъ да се наредимъ въ кжци съ възможно най-голѣмъ комфортъ. Много се ядосвамъ, че моя мжжъ не може да ви срещне. . . Но. . . струва ми се, чувамъ неговитѣ стжпки.

Тя замълча и почна да се прислушва внимателно. Страничната врата, която азъ не забелязвахъ до това време, изведнажъ се отвори и въ стаята влѣзоха Кресъ и неговиятъ мургавъ другаръ.

Тѣ бѣха въ куртци и кжси панталони; съ тѣхъ влѣзоха въ залата два пойгнера. Кресъ ми подаде ржка, съ обичайния си безгриженъ и спокоенъ видъ; затова пѣкъ Люинъ, който никога, очевидно, не можеше да сдържи своя остъръ характеръ, бързо приближи къмъ мене, здраво, като въ клещи, хвана ржката ми и съ надутъ тонъ каза:

— Вие много ни задължихте, г-нъ Джаилкрисъ! Приветъ на васъ въ Кестлъ-Люинъ! Дълбоко съжалявамъ, че сега времето е толкова лошо, па и кжсно е, та не можемъ да се поразходимъ преди ядене.

— Не, не, Поль! — каза г-жа Кресъ. — Хичъ не помисляйте, моля, да отвеждате г. Джаилкрисъ. . . Той и безъ това е направилъ уморително пжтешествие по желѣзницата и съ конетѣ и азъ мисля да отида въ своята стая, за да си почине и да се преоблѣче.

— Позволете да ви придружа, — каза Кресъ.

Той дойде съ мене горе по малка стълба, откъдето се върнахме въ коридора.

(Следва)